

דעם

מסורת הש"ס

(א) נזיר יט. כב., (ב) [שם],
(ג) [דף כג.], (ד) [דף כא.],
(ה) [צמדבר ל.],

הגהות הב"ח

מסענה. (ג) הא הוי נמי יין זג וחרצן דומיא דשמי ככרות דמתענה ליין ואין מתענה לזג וחרצן ואמאי קתני אינה סופגת את הארבעים דשמע דמפר לה מכל וכל: **למא מיין דאיש לה צערא.** דאית ביה משום עינוי הוא דהפר לה ולא מוג וחרצן אלא מדקתני אינה סופגת ש"מ דמיפר לה נמי מוג וחרצן בצאותה הפרה דיין וקשיא לר' יוחנן: **אין נזירות לחלאין.** כדאמרין בפ' הריני מזיר מן הגרובות (מזיר יא.) והכי (א) הוא אומר הריני מזיר על מנת שאהא שותה יין ומטמא למתים הרי זה מזיר ואסור בצולן ומפסד בצרייתא מפני שהשתה על מה שכתוב בצורה הכא נמי כי מפר לה בצלה מפר הכל: **אמר ליה אבוי הא קרבן לחאי נזירות איבא.** בתמיה. דאי אמר הריני חאי מזיר מביא חאי קרבן והא קיימא לן דלא אשכחן נזירות לפלגא אלא לזרבינן הוי מזיר גמור ואסור מכל לר"ש דפלגי עלייהו לא הוי מזיר כלל דאמר אינו מזיר עד שזיר מכולן ואי צעות למימר דיש קרבן לחאי נזירות אמינא נמי דיש נזירות לחלאין אפילו לענין מלקות ואיכא לפרוכיה נמי

פירוש הרא"ש

והי' זו סופת אהר'ב'ע'ן
הארבע'ן עשרה ימים
למקדש דעל מזבז בני
משנת הברה ואילן יוסף
קיימא חרשא ואצ"פ
שהר' לה סופת א'
הרצנים ע' מה שעתה
קודם הפרה מז' שאין
כ' בהתח' מזבז רחוי' לה
לעולם ול' מישק קא'
עקר ונל קיימא חרשא
חרשא ואצ"פ דעל תמתי
סופא ציה סופת קמתי
רשא סופת: אינה סופת
הארבע'ן עשרה ימים
נלל ליעתה ריוח הפרה:
ולמאמר ה' דאית לה'
ציער' הפ' לה' כ"י. הלא
לנלל' ללא דוקא חלא
ציהל' דיע' הכי בני דלתי
מכ' סופת מעתה נל'
הפרה על ע' וחרק'
סופת מעתה נל' ואמתי
מורה חל' ונל' וחרק' ונל'

וְהָיָה אִתָּהּ סוּפֹגַת אֶע"ג דִּהְפֵּר
מִן שְׂאֵמֶר הִרְיִי מִיֶּרֶט אִישָׁה
עֵלָה וְהִיא לֹא יָדְעָה הַכְמוֹז
בֶּר צֶעַל מִיַּעֲקֹב עֵקֶר: וְאִי

וְהָיָה זֶה סוּפֹגַת אֶת הָאִרְבֵּי
וְהִיא לֹא יָדְעָה שֶׁהִפֵּר
וּמִיִּמְמָאָה לְמַתִּים אִינָה
וְאִי אִמְרַת מִפֶּר לְמַתֵּעַ
מִתְעֵנָה דְּלִמָּא מִן יִין דְּאִי
מִן חֶרְצֵן וּמִן זֶה לֹא הִפֵּר
צִעְרָא וְתִסְפּוֹג אֶת הָאִרְבֵּי
בְּאֵין נִזְיוֹת לְחֻצָּאין א"ל
נִזְיוֹת אִיכָּא אִלָּא אִמֵּר א
בְּאֵין קֶרְבֵּן לְחֻצָּאין מִית
בְּנִזִּיר וְהִפְרִישָׁה בְּהַמַּח
בְּעֵלָה מְבִיאָה חֲטָאֵת
עוֹלַת הָעוֹף וְאִי אִמֵּר
נִזְיוֹת אִמָּאִי מְבִיאָה
מֵאִי יֵשׁ קֶרְבֵּן לְחֻצֵּי
בְּעִי לְאִתּוּיִי חֲטָאֵת
לְעוֹלָם אֵין קֶרְבֵּן לֹא
הָעוֹף דְּמַתִּיא מִשּׁוּם
אִיתִיבִיהּ ⁽³⁾ הָאִשָּׁה שֶׁ
וְאַחֲרֵי כֵךְ הִפֵּר לָהּ בֶּר
הָעוֹף וְאֵין מְבִיאָה עוֹלָה
מִפֶּר לְמַתְעֵנָה וְאֵין

ואינה צריכה להציא עולת
מזיאה חטאת העוף טפי
שום מזירות שעשתה קודם
הכחי מזירות דלילו כי מפר
מעיקרא אינו מפר דקודם
א דייק דבעל מיגו גיין והיכל
ההפדה שנטמאת למתים
מחיה (א) דמשום הכי אינה
אלא ממש דר' אלעזר הקפר
ו מן היין ומזיאה זו חטאת
גמיה מן היין מתחלת הגדר
מזיאה נמי על הספק דיוולת
אחא וד מזיאה חטאת העוף
באה על הספק הכא נמי
ה צנורי דו'. אהכי קאמר
סר למידק כדדייקנן לעיל:
למלא

ממי לחצי נזירות: איטיציה. לר' עולם העוף. דאין קרבן לחצי

ה' חל עליה כל דין נזירות וכו' ואמר
ה' נזירות א"ב. אם נדרה נזירות
אזי נש' ונש' נש' קודם הפרה שתיא
קרבן תלחצי: קודם שגדרה בגיור
קודם שיחיל למנות נזירות טהרה:
נ' מני מה יעשה אם נ' ואי נזירות
אלא מאי ש' קרבן חצי: נזירות
יש והא' ש' נש' נש' חצי כל קדש
לה ואזנה וזיעתה חצי הפילה א' חצי
קדש: קדש חצי נש' חצי חצי חצי חצי
אז הקפר דלמר נזיר חוטא הוא הכי
חופר וחוטא: ליעטא מתיא מתיא

וואלו נדרים פרק אחד עשר נדרים

ר"ז

פג.

עין משפט
נר מצוה

י"א א מיי' פ"ב מה' נדרים
הל' יח סמג לאוין רמב:
י"ח ב מיי' פ"א מהל'
נזירות הל' ט סמג
עשין קבו:

יח:

ב ד מיי" פ"ט מהלכות
נדרות הל' נז:

בַּהֲמִית הַמֵּי שֶׁסָּס הֵלֵךְ יֵאָדָר

: [ע"י מל"מ]

חִתּוּבֵי

תוספות

[illegible][illegible][illegible]

וּפְרָשִׁינָן בְּמַסְכַּת נִזִּיר (כא). דְּמִשּׁוּם
 עַן דְּאִיתָּ לָהּ לְעֵרָא הִפֵּר לָהּ וְכוּ'. וְהֵאֵי
 פִּילּוּ הִפֵּר לָהּ בְּהִדְיָא מִזֶּה וְחִרְצָן לִרְ
 מַתְעֵנָה לֹא מֵהֵי מִשּׁוּם טַעְמָא דְּכֵתִיבנָא :
 וְהִסְפּוֹג אֵם הָאֲרֻצִּים. וְאִם אִיתָּא

[illegible]

יין מירות שלם: מוסידי האשם שנדרה
 שנטמאת כבר קודם הפרשתה של
 ת העוף ממילא משמע דנטמאה שאין
 נסקי טומאה והא דקמני והפרישה
 מא מביא בהמה לאשם ולרבותא נקטה
 קודם הפרה אפי' הכי אין מביאה
 ית אין קרבן לחצי מירות שמנתה כבר
 אף מה שמנתה לא חשיב ולא מקרי
 ת העוף על קרבן שחריטה לה והא
 יאי ש' קרבן לחצי מירות שלם בהמות
 הדיינו חטאת עולה ושלמים והשתא
 ילת העוף וחטאת העוף אי נמי אפי'
 ת דכיון דבעל לאו מיעקר עקר אלא
 דחצי מנין מירות שמנתה במקומו
 קרבן לחצי מירות היה לה להביא
 חר שתטור כדאמרין בנטמא אחר
 על חספס. וכיון דקיל כולי האי דעל
 לשאין מתענה: האשם שנדרה בנייר
 בטלו כל דיני מירות מכלל ואילך:
 משומאת

ה' צדור והס'ר לה צעלה אס שלו הית' צצמה
עולה שלמים יקרבו שלמים אלת'ת חטאת חמור
מור טמא דבכמור דמדינן יקרבט'ת טור: אלא
ה' ושלמים. כל עומת'ת וכל'ת ענשת'ת איבע
יות וחבאת'ת העוף דרביית' מבוש' דחבאת'ת חנקו
ל' העוף דצאלר בגנול' ד' דלוי (ד' כס).
ואין מביא' עולת'ת חנקו. דלוי קרבת'ת לחי
נזירות מופ'ר מכאן ואילך לגמרי ומופת'ת לעמ'
אחר שהר'ת אפילו חטאת'ת העוף כל' מיימי:
אסור'ם כ' אחר הכפר'ת עונשת'ת ואי קא' אלא
ג'י חרץ דאי אפס'ת נזירות'ת כל' איסור' חרץ
כפ'ע' מור מוטשת'ת לחוד'ת אכל' מ"מ חרץ
בטומאה מילי יליכר:

בטומאה מצי למיפרך: